

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Ioannis Berchmanni Flandro-Belgæ Religiosi Societatis Iesv

Cepari, Virgilio

Antverpiæ, 1630

Priuata quibusdam dat documenta.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46083](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46083)

cultatem petijt, singulos seorsim admittendi, non ignarus (vt euenit) extremum id alloquium fore. Post alium alius, singuli introiēre, supremū salutaturi, amplexurīq; . Nonnulli pro suā in eum veneratione, quam ille ægerrimè patiebatur, nec nisi cum dolore ferebat, de genibus loquebantur, vnusquisque cum lacrymis aut se suaque commendantes, aut salubre monitum aliquod poscentes. Ioannes corpore debilis, sed firmus animo, beneuolè audiebat omnes, pollicitus se omnium postulata curaturum; tribus ferè rebus ab eo apud singulos commendatis; nimirum, beatissimæ Virginis religioso cultu; constanti orationis studio, quod vnicum cum Deo se iungendi præsidium dictitabat; denique accuratâ Regularum nostrarum obseruatione. Alijs priuata quædam præcepta tradebat ad internum cuiusque habitum proprie spectantia; quæ tam accommodata plerisque præscribebat, vt obstupescerent, quomodo perspecta illi essent alienæ mentis arcana, quæ soli Deo putabant esse posse explorata; ac plerique eorum & Rectori & Præfecto spiritualium rerum affirmarunt, magno sibi vsui ea documenta fuisse. Magistro suo pollicitus est, impetraturum se commilitonibus suis omnibus affectum erga Virginem Matrem. Patrem quemdam controuersijs scriben-

*Mortuus
tria plerisque
commendat.*

*Priuata
quibusdam
dat docu-
menta.*

*P. Andream
Eudem.*

*P. Iosephū
Coppioni.*

scribendis districtum, orabat ut stylum verteret in Calvinum. Concionatorem vnum adhortatus est (quam diu per Ecclesiæ auctoritatem liceret) immaculatam Virginis Conceptionem constanter è suggestu tueretur. Germano cuidam Sacerdoti auctor erat, probaret se non degenerem Societatis filium in propugnandâ Ecclesiâ Romanâ aduersus hæreses inter Septemtrionales.

P. Alexandro Rocca.

*P. Ioannem
Baptistam
Ferrari.*

Alterum quemdam instigabat ad celebrandos Cælites Ordinis nostri, stylo nempe suo, ut ipse intelligebat: nec aliter alios, diuersis ferè modis singulos aptè adhortabatur, quorum cum longissima sit series, non satis etiam de monitis reliquorum liquet. Sed illud hoc in genere animaduersum fuit, Ioannem insigniter alioqui demissum, modestiâ verecundiâque eximium, qui non Maiores modò, sed infimos quosque reuerebatur; neque aliàs facile cuiquam (nisi intimâ sibi familiaritate coniuncto) documenta vlla tradidisset, hac vesperâ, tantâ libertate locutum, tamquam fuisset potestatem habens. Et certè ea erat tum loquentis grauitas ac maiestas, ut quiuis facile intelligeret, non tam illum quàm Deum eius verbis loqui.

*Nicolaus
Raskai.*

Aderat omnium postremus adolescens quidam patriâ Hungarus, Ioanni in studiis æqualis, qui singulari religione eum semper obser-

obseruarat, amabatque affectu tanto, ob
 egregiam quam de eo habebat sanctitatis
 opinionem, ut res cum illo intimas animi sui
 communicaret, ei que non secus morigera-
 retur ac Patri suo spirituali. Hunc Ioannes
 ob insignem illam fiduciam cum strenue ad
 virtutem promouisset, extremum esse ad-
 uentantium iussit, quod per otium liberalius
 ei loqueretur. Digressis omnibus solum ad-
 misit, complexumque ita compellauit: *Iam
 hoc ultimum, mi frater, valere te iubeo, neque
 ultra te alloquar in hac vita. Scis, quam te in
 terris amauero; pergam porro adamare in caelis.*

Quibus verbis ille ad lacrymandum com-
 motus, & in genua prouolutus, Quando er-
 go nos deseris, inquit, fac sis, mihi impetres à
 beatissimâ Matre ea auxilia, quibus egere ad
 salutem perfectionemque me nosti; specia-
 tim verò, ut genuinum Societati me filium
 approbem, ipsaque ut talem me agnoscat.
 Ioannes paterno velut affectu, Lubenter, mi
 frater, respondit, eas quas petis res tibi pro-
 curabo, atque amplius etiam spiritum ora-
 tionis & mortificationis. Tum alter, Dic er-
 go, amabò te, seriò ac sine ioco, credisne cra-
 stino te esse moriturum? Crastino, inquit
 Ioannes, manè. Poteròne, rogat alter, præ-
 sens interesse? Fac intersis, respondit ille. De-
 nique de genibus hoc ultimum obtestatus,

Quan-

*Aperitè
 mortis suæ
 tempus
 præsignat.*